

Beauty & The Beast

Contents

Beauty & The Beast	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19

Beauty & The Beast

Giới thiệu

Hệ liệt: Cổ tích đenThể loại: Đoản, cao H, nhân thú, đồng nhân cổ tíchEdit: Đông Thần Thần aka MiyukiNgày xưa ngày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/beauty-the-beast>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Đông Thần Thần [] aka Miyuki

P/s: H văn đây, ai không thích mau dừng lại!!!!!!

Ngày xưa ngày xưa, có một vị thương nhân giàu có, ông có ba cô con gái.

Cô con gái cả vừa tham vừa lười, cả ngày chỉ mơ mộng giả cho hoàng tử. Cô con gái thứ và cô con gái út thì lương thiện, vô cùng xinh đẹp, ai ai cũng nói ông có phúc.

Có lần đoàn bộ hành của thương nhân bị cướp giữa chốn hoang dã, thương nhân vất vả lắm mới trốn thoát khỏi sự truy đuổi của bọn cướp thì lại bị lạc đường. Ông đi một mình giữa chốn hoang dã, thấy sắc trời càng lúc càng tối, bốn phía sương mù dày đặc, nhiệt độ đột ngột hạ thấp, ông vừa đói vừa khát, vô cùng tuyệt vọng mà cầu nguyện: “Ai cứu ta, ai có thể cho ta một miếng ăn, cho ta một chỗ ngủ, bình an ra khỏi chốn hoang dã, ta nguyện đánh đổi bất cứ thứ gì để trả ơn.”

Không bao lâu sau khi ông cầu nguyện, đột nhiên xuất hiện một toà lâu đài vô cùng xa hoa giữa chốn hoang dã. Ông mừng rỡ như điên đi vào, phát hiện trên bàn bày biện vô số đồ ăn ngon, ông không kìm lòng nổi ăn hết.

Sau khi ăn xong, ông tìm thấy một ăn phòng, bên trong có giường êm nệm ấm, người thương nhân nhanh chóng đặt lưng lên đó ngủ.

Sáng sớm hôm sau ông tỉnh dậy ra khỏi lầu đài, nhìn thấy giữa làm sương mù dày đặc mở ra một con đường, có thể thoáng thấy đường chính, ông chạy nhanh về phía trước, lại nghe thấy một giọng nói vang lên ở phía sau: “Đừng quên lời hứa của người, ta muốn ăn một trong số các cô con gái của người. Chuyển hình xăm trên tay người cho cô ta, nó sẽ dẫn cô ta đến lầu đài của ta.”

Người thương nhân nghe vậy giật mình, quả nhiên cúi đầu nhìn thấy trên tay có một hình xăm màu đen, ông quay đầu lại thì toà lầu đài kia đã biến mất trong làn sương, không thấy bóng dáng.

Sau khi về nhà, người thương nhân vô cùng uể oải, ông coi ba cô con gái như châu báu, sao nỡ đem con vào toà lầu đài kì quái kia để bị quái vật ăn thịt. Thế là ông thở ngắn thở dài, cực kỳ sầu lo, sự ưu thương của ông nhanh chóng bị hai cô con gái nhỏ phát hiện, dưới sự truy vấn của hai cô, cuối cùng người thương nhân cũng nói ra tình hình thực tế.

Cô con gái thứ nghe xong bèn an ủi cha: “Cha, người đừng buồn, con tình nguyện đến toà lầu đài kia.”

“Nhưng con đến đó sẽ bị quái vật ăn thịt mất.”

Lúc này cô con gái út Belle cũng nói: “Chị, để em đi đi!”

Cô con gái thứ lại lắc đầu: “Belle, em còn nhỏ quá, dù sao quái vật cũng đã cứu cha, chị nguyện để nó ăn thịt, em ở nhà phải chăm sóc cha thật tốt.”

Vào buổi tối, người con gái thứ nói lời chia ly với bạn trai, hai người ôm nhau bật khóc. Belle nhìn thấy, quyết định hi sinh bản thân, không để chị và người yêu phải chia lìa, cô lén vào phòng cha, cầm tay cha – vốn đã say đến mê mết, lấy trộm hình xăm trên tay cha sang tay mình.

Lập tức có một giọng nói dẫn đường cô rời khỏi nhà, vào chốn hoang dã kia, đi đến toà lầu đài kì quái nọ.

Trong lầu đài đèn đuốc sáng trưng, đại sảnh bày đầy đồ ăn nhưng lại không có ai, Belle nhìn đồng hồ ăn, nghĩ bụng trước khi chết ít ra cũng phải ăn cho đã, thế là cô yên tâm ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức đồ ăn ngon.

“Người rất có dũng khí.”

Sau lưng cô vang lên một giọng nói trầm thấp, Belle quay đầu lại thì thấy một con sư tử khổng lồ, lông trắng như tuyết, cơ thể cường tráng im lặng xuất hiện phía sau cô. Cô không tìm được kinh hãi mở miệng.

“Người biết nói?”

Sư tử không trả lời câu hỏi của cô, tiếp tục nói: “Uống hết rượu trên bàn.”

Belle chần chờ một lúc nhưng vẫn uống cạn chỗ rượu màu đỏ. Không lâu sau, cô lập tức cảm thấy toàn thân khô nóng, miệng khô lưỡi khô làm cô muốn cởi quần áo.

Sư tử bước một bước đến gần cô, Belle giật mình trèo lên bàn khiến đồ ăn rơi xuống đất, con sư tử lại bình tĩnh hỏi: “Không cam tâm tình nguyện hi sinh cho cha mình sao? Bây giờ hối hận muốn chạy?”

Belle nhanh chóng quay người, nhìn thẳng vào mặt sư tử, đáp lại đầy can đảm: “Ta không hối hận.”

“Tách hai chân người ra.”

Sư tử nói xong, hai chân trước đặt lên bàn cạnh hai bên hông Belle, cái mặt lông xù kia có một đôi mắt màu vàng rạng rỡ đầy sinh lực, đầy quyết đoán, dường như có thể hút cạn hồn người khác.

Belle run run tách hai chân mảnh khảnh trắng nõn ra. Cô mặc váy, sau khi tách hai chân ra, dưới váy chỉ còn quần lót, không chút che đậy lộ ra trước mặt sư tử.

Sư tử mở cái mồm to đầy răng nhọn của nó ra, vươn đầu lưỡi có gai thịt [1] ra liếm thẳng lên giữa hai chân Belle.

[1] Lưỡi có gai thịt:

“Không.”

Belle sợ hãi hét lên một tiếng muốn khép hai chân vào nhưng lại bị hai chân trước của sư tử chặn lại. Sư tử gầm nhẹ một tiếng, Belle sợ đến mức không dám ngo ngoe nữa, để mặc nó liếm quần lót trắng làm thân dưới cô dần ẩm ướt

Đầu lưỡi linh hoạt của sư tử luồn vào khe hở bên rìa quần lót, xé rách lớp vải bảo vệ mỏng manh kia, vút xuống dưới gầm bàn. Belle gần như muốn bật khóc, nó lại duỗi móng vuốt ra vung lên người cô, tuy không bị thương nhưng quần áo lại bị xé hết, lộ ra cơ thể mềm mại trắng nõn của cô.

“... Dừng...”

Tiếng rên rỉ của người thiếu nữ vang lên trong đại sảnh hoa lệ, chỉ thấy cô nằm bất lực trên bàn dài, hai chân dang rộng, giữa hai chân có một con sư tử trắng như tuyết, vô cùng xinh đẹp vùi đầu giữa hai đùi cô, không ngừng liếm mát bộ phận nhạy cảm nhất của cô.

Lưỡi có gai thịt kích thích cảm giác của cô gái còn là xử nữ, cánh hoa hồng nhạt hơn run rẩy, từng đợt khoái cảm tê dại từ giữa hoa hạch non mềm lan ra toàn thân cô. Belle cảm thấy cơ thể mình trở nên rất lạ, như bị thiêu cháy, giữa hai chân ướt một cách khó hiểu, không ngừng phun ra mật nước, cái lưỡi bồi hồi vờn ở ngoài làm cô thấy cực kì trống trải.

“A...”

Khi đầu lưỡi to lớn nóng ẩm của sư tử lần vào trong mật huyết, cô lập tức cảm thấy như sắp nổ tung, đầu lưỡi kia không bỏ qua một góc nhỏ nào trong mật huyết, bị tường thịt kia siết chặt lấy. Hai chân Belle run lên, một luồng nóng ẩm trào ra từ sâu trong cơ thể đều bị cái lưỡi kia mút sạch.

“Vật nhỏ nhạy cảm.”

Sư tử nói, lúc này hai chân trước đề lên bàn, chân sau đứng thẳng, có thể thấy rõ cự căn đang nén giãn ở phía dưới.

Thông thường bộ phận sinh dục của động vật họ mèo cũng không phải quá to, nhưng của nó lại vừa thô vừa dài, hình dạng giống của đàn ông, lại có gai thịt như của động vật họ mèo, độ dài thì như dương vật của loài ngựa, thoát nhìn đáng sợ dị thường.

Nó cẩn thận đợi tiểu huyết ướt đầm rồi mới kéo thân dưới của Belle xuống, gác hai chân thon dài của cô lên cạnh bàn.

Hoa huyết không ngừng chảy ra mật dịch trong suốt đối diện với hung khí đáng sợ của nó, con quái vật gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu dùng cọ đỉnh dương vật vào cánh hoa.

“A ha... A... A a...”

Cô gái không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể bất lực dang hai chân ra, mặc cho cự vật khiêu khích cái lỗ ở thân dưới cô, cô thấy bên trong như có dung nham không ngừng phun trào, cô muốn có thứ gì đó tiến vào, lấp đầy cơ thể cô. Trong lúc hoảng hốt, quái thú lại mở miệng.

“Muốn không?”

“... Không biết... A...”

Dã thú đẩy hông lên một cái, đầu thô căn hoàn toàn đi vào trong u huyết chưa từng bị dương vật xâm phạm của Belle.

“Đau quá!”

Tuy đã sớm ẩm ướt nhưng Belle vẫn không chịu nổi khi bị cự vật như vậy xâm nhập, cô hét lên một tiếng, đôi mắt to trong suốt trào nước mắt, đồng thời cô cong hông lên, đột nhiên phát hiện phía dưới của mình đang tiếp hợp với dương vật của quái vật.

Đầu Belle trống rỗng, có thể nào cô cũng không ngờ được con sư tử này sẽ giao cấu với cô, cướp đi lần đầu của cô. Cơ thể cô, bị một con thú làm ô uế... Cơ thể cường tráng của sư tử che khuất ánh đèn thủy tinh trên trần, bóng nó bao trùm lên cô, cô liều mạng đẩy nó ra, nhưng không làm nó nhúc nhích chút nào, Belle không kìm được bật khóc.

“Ra đi... Cầu xin người... Ra đi...”

“Bây giờ hối hận muốn chạy trốn sao?”

Sư tử cười lạnh, tiếp tục động tác bên dưới. Belle bắt lực để mặc mình chứng cho tâm thân xử nữ chảy xuống, mặt đầy nước mắt nhưng không hề giãy dụa.

“Ngoan, phải thế này. Ta sẽ dùng phép thuật chữa trị cơ thể cho người, người sẽ không bị thương.”

Nó khẽ an ủi cô, nhẹ đẩy vào rồi rút ra, sau đó lại đẩy vào rút ra, sau mấy lần mới đẩy mạnh vào đâm vài cái rồi rút ra. Không biết bao nhiêu lần như vậy, mặt huyết của Belle bị nó đi vào càng sâu, mà cơ thể vốn đau đớn của cô cũng dần cảm nhận được khoái cảm khác thường.

“A a... A a...”

Hoa kính vốn khít chặt chưa bao giờ bị khai phá, bây giờ lại bị cự vật của một con sư tử chiếm lấy. Cặp chân trắng như tuyết bên cạnh bàn run rẩy, cơ thể co rút, sự cắn (cự cắn của sư tử) mỗi lần rút ra lại dính một lớp dịch trong suốt, chứng minh rằng cô không kìm lòng nổi mà động tình. Cô gái thuần khiết dần sa đoạ dưới sự xâm phạm của quái thú.

“Thích không?” Quái thú thì thầm.

“A...”

Cô gái cố gắng dang rộng hai chân, ngón chân trắng muốt cũng co quắp lại, mong muốn quái thú tiến vào sâu hơn, cái miệng nhỏ hơi chảy ra nước bọt nhưng lại không muốn thốt ra những chữ hạ lưu như vậy.

Cự cắn thoáng rút ra, khẽ cọ sát bên ngoài u huyết của cô gái, từng vòng từng vòng một, không ngừng tra tấn cơ thể và trái tim cô. Gai thịt trên cự cắn áp lên hoa hạc khiến cô run rẩy kịch liệt, Belle thầm muốn bị thứ nào đó đâm mạnh vào trong, mà thứ cự vật tà ác giữa hai chân lại chính là vật tà ác cô khao khát.

“Thích không? Nói thích ta sẽ cho người.” Quái thú dụ dỗ nói.

“... A... Thích... Th... Rất thích... A a a”

Dã thú lập tức đâm nửa cự vật vào, cô gái rên rỉ uốn cong lưng nhận lấy khoái cảm, lại không tự chủ được nhấc căng chân lên, mong nó đi vào sâu hơn nữa.

“Thật đam mê, muốn bị sư tử xuyên thẳng vào tử cung sao?” Quái thú hơi lùi lại, dụ dỗ hỏi tiếp.

“A a... Muốn... A ha... Rất thích... Sướng quá... A a a...”

Phần hông tinh trắng của quái thú đẩy lên, xuyên thẳng vào cơ thể mảnh khảnh của cô gái, bắt đầu điên cuồng đâm chọc.

Mỗi lần rút ra cũng kéo mị thịt trong cơ thể cô gái ra, dưới động tác đâm chọc kịch liệt lại ấn phần thịt mềm dâm mi ấy về, trên bụng thiếu nữ không ngừng nổi lên hình dáng cự cắn, động tác kịch liệt kia như hận không thể xuyên thủng người cô.

Cự cắn đáng sợ vốn không thể thuận lợi chơi đùa với cơ thể cô như vậy, nhưng dưới tác dụng chữa trị của phép thuật, hoa kính vốn phải bị thương của cô lại hoàn toàn không chút tổn hại, chỉ có khoái cảm mạnh mẽ mà điên cuồng, từng đợt từng đợt ồa đến trong cô.

Belle cuối cùng không nhịn được không ngừng rên rỉ, tiếng rên của cô kích thích động tác phía dưới của quái thú càng cuồng liệt hơn: “Rõ ràng còn là xử nữ mà lại đam mê như vậy, làm tình với dã thú thích lắm đúng không?”

“... A a... Thích... Rất thích... Nữa đi!”

“Dâm phụ! Ta sẽ làm người hồng luôn!”

Tiếng da thịt đụng chạm bành bịch âm vang trong đại sảnh, quái thú điên cuồng xâm phạm cô gái, mỗi một lần đâm vào đều chạm đến cổ tử cung ở sâu bên trong, hưởng thụ sự co rút chặt khít bên trong cô, lại khiến Belle như điện giật không ngừng run run.

Đồng thời lúc này, hai viên tinh hoàn ở dưới cự căn cũng điên cuồng đập lên cánh hoa của cô, có lúc kịch liệt thậm chí còn đi vào trong cơ thể cô, lớp lông thân dưới của quái thú cũng không ngừng cọ lên hoa hạch mẫn cảm, càng kích thích hai cánh hoa của cô sưng đỏ lên, mật nước tràn ra bị quấy thành dịch trắng đặc sệt bắn tung toé dưới động tác dâm loạn điên cuồng của hai người.

“... A... Nhanh lên... Làm chết ta đi... A a a a!”

Cơ thể cô gái hoàn toàn mất kiểm soát, điên cuồng hét lên đầy dâm dăng. Nhưng cô cảm thấy bản thân vẫn còn một chút lí trí, đứng ở một góc lạnh lùng nhìn chính mình, trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, giữa đông đảo ăn hỗn độn, vậy mà cô có thể dang chân ra, lăn lộn dưới thân quái vật, cầu xin quái thú làm tình. Cô gái này, là cô sao... Rõ ràng từ trước đến nay cô chưa từng có hành vi quá giới hạn nào với phái nam, rõ ràng cô...

Quái thú lại đâm vào miệng tử cung lần nữa, chỗ nhạy cảm lại bị cái miệng nhỏ tham lam kia cắn chặt lấy, quái thú và Belle cùng lúc cảm nhận được khoái cảm vô biên kia. Nó gầm nhẹ một tiếng, hoàn toàn phóng thích bên trong cơ thể cô, cứng đờ cơ thể khổng lồ lên người cô.

Một chút lí trí còn sót lại của Belle bị luồng khoái cảm mãnh liệt kia chôn vùi, hoàn toàn hồng mất. Cô bật khóc tiếp nhận thứ dịch tà ác của quái thú, đi đến cao trào vô hạn, thoáng chốc hốt hoảng trước cảm giác lên đỉnh.

Lát sau, Belle hơi tỉnh táo lại, cô nức nở muốn đẩy quái thú ra đứng dậy, lại phát hiện cự căn của nó vẫn ở trong cơ thể cô.

“Người... Có thể... Rút ra không... Ta...”

“Ta tên là Leonard.”

Quái thú thoả mãn nói: “Vừa nãy còn xin ta làm chết người, bây giờ đã trở mặt không nhận người.”

“Không... Không phải... Ta... Căng quá...”

Nhìn bộ dạng xấu hổ muốn chết của cô, quái thú đột nhiên nổi lòng tốt, đang định rút cự căn ra, đột nhiên toàn thân cứng lại.

Vì nó ở trong cơ thể mình, Belle cũng thấy có gì đó không đúng, bàng hoàng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Kẹt rồi.”

Giọng của quái thú có chút ác ý, cự căn cũng dần dần cứng lên trong cơ thể cô. “Gai thịt kẹt trong miệng tử cung của người, lại bị cơ thể người mút lấy, hoàn toàn không ra được.”

“Vậy phải làm sao đây.”

Belle sợ đến mức cơ thể co rúm lại, siết mạnh cự căn của Leonard, nó khó có lúc nhẫn nại như vậy, khẽ gầm lên: “Tiếp tục làm!”

2. Chương 2

Edit: Đông Thần Thần [] aka Miyuki

P/s: Không có ảnh thú vật (mà có cũng không chèn vào đâu:v) nên nhai tạm ảnh người x người nhé =))))))

Cuối cùng Belle cũng không nhịn được bật khóc. Bị quái thú cướp đi lần đầu tiên, cơ thể sa đoạ đến mức này đã đủ khiến người ta tuyệt vọng, thế mà bây giờ còn khư khư kéo dài tư thế ái ân với quái thú, cô đã hoàn toàn mất đi tư cách làm người rồi đúng không?

“Ôm chặt ta.”

Leonard cúi đầu xuống, cọ cọ cái mũi ướt ươn ướt vào tai cô an ủi, Belle ngoan ngoãn nắm lấy bờm nó, hai chân run rẩy kẹp lấy hông nó. Sau khi biết chắc cô đã bám chặt, Leonrad nhảy lên trên bàn, động tác mạnh tác động đến chỗ hai người đang kết hợp, lập tức kích thích nộn huyết mỏng manh của Belle phun ra dịch nhầy.

“... A a...”

Cô không kìm được vừa khóc vừa hét lên, bây giờ thân dưới của cô dính chặt lấy sư tử, mật huyết kháng khí gắn bó với cự vật tà ác của nó, tử cung mút chặt lấy cự vật, thỉnh thoảng gai thịt còn kích thích miệng hoa huyết

Mỗi bước của Leonard đến khiến cơ thể của cả hai dao động, cơ thể nóng bỏng và bộ lông mềm mại như chiếc bàn chải không ngừng ve vuốt làn da nhạy cảm của cô, dù cự căn bị siết chặt không thể rút ra được nhưng gai thịt nhỏ trên đó lại không ngừng xoay tròn cọ sát, khiến cô gần như phát điên.

Còn Leonard ngẩng đầu bước đi dứt khoát, hưởng thụ sự co rút của mỹ vật dưới thân, cảm nhận được sự khuây khoả căng chặt tê dại lan thẳng lên đỉnh đầu, trong lúc nó bước lên cầu thang, tiếng khóc của Belle càng lúc càng kiều mị.

Khoái cảm mãnh liệt không ngừng như vậy là quá sức chịu đựng với một người vừa phá thân như cô, vài lần lỏng tay suýt rơi từ trên người Leonard xuống, trong khoảnh khắc nguy hiểm, Leonard kịp thời hạ thấp mình, để cô hoàn toàn nằm dưới thân nó, chờ cô hoàn hồn mới lại đứng lên đi tiếp.

Belle không biết mình cao trào bao nhiêu lần, trong lúc hoảng hốt được Leonard đưa vào trong một gian phòng xa hoa, trong phòng kê một cái giường king size, bốn cột giường hoa lệ rủ xuống tấm màn mỏng và dây buộc tuyệt đẹp.

Lúc nó nhảy lên giường, cuối cùng Belle cũng không chịu nổi sự tra tấn như vậy, nới cặp chân đang vòng lên hông nó. Cơ thể trắng như tuyết của cô đè lên tấm ga lụa mềm mại màu lam đậm, hai mắt trống rỗng, đàn khẩu [1] khẽ nhếch, hông nhấc lên cao vì mật huyết tham lam vẫn mút chặt lấy cự vật của quái thú như ban đầu.

[1] Đàn khẩu () : ý chỉ đôi môi hồng xinh đẹp, thường để hình dung vẻ đẹp của bờ môi phái nữ.

Cuối cùng Leonard cũng không nhịn được, chờ bàn tay nhỏ nhắn của Belle nắm được cột giường lập tức điên cuồng đưa đẩy hông. Cơ thể mảnh khảnh của Belle bị cự căn đâm rút trước trước sau sau, ngất đi vô số lần lại bị đâm cho tỉnh lại, miệng vô thức phát ra tiếng rên rĩ.

“... A a... Không không... Chết mất...”

“Sao lại không được? Sợ làm vào tử cung rồi chết sao?”

“Bị... Làm đến chết mất...”

“Giao cấu với dã thú đến chết thích lắm sao?”

“A a... Thích... Bị làm đến chết... A a a a a...”

Nhận được vô số lần cao trào và khoái cam đáng xấu hổ dưới thân quái thú, cuối cùng chút tỉnh táo cuối cùng của Belle cũng sụp đổ, khiến cô hoàn toàn lịm đi, nhưng cơ thể vẫn không ngừng siết lại, mút chặt lấy cự căn đáng sợ trong cơ thể mình.

Leonard còn chưa thoả mãn, lại điên cuồng đi vào thêm trăm hồi nữa mới phóng thích tinh dịch của nó. Lúc này bụng Belle nhận hai lần bắn tinh rõ ràng đã căng phồng lên, Leonard vung mạnh chân lên, đập cho cô tỉnh lại, ép cô nhìn vào nơi hai người đang giao hợp nói.

“Cô đã bị dã thú làm hỏng, không thể quay về được nữa, hiểu chưa?”

“Phạch” một tiếng, nó rút cự vật trong cơ thể ra, chân sư tử đè lên bụng cô, ép một lượng lớn thứ dịch tà ác trong cơ thể chảy ra.

Belle ngẩn ngơ nhìn thứ dịch trắng không ngừng chảy ra từ thân dưới mình, nhìn sư căn dính đầy dâm thủy trong suốt của mình, ngửi được mùi hương dâm loạn trong không khí, dường như có nơi nào đó trong tâm trí sụp đổ.

Sau đêm đó, cô cảm thấy bản thân không bao giờ có thể trở thành một cô gái bình thường nữa, không còn độc thân, cơ thể cô đã bị lấp đầy bởi tinh dịch của dã thú, bị dã thú đi vào đến tận tử cung, trở thành một con thú mẹ dâm dăng.

Belle từng được mọi người công nhận là thiếu nữ xinh đẹp nhất trong thành, mọi người đều khen cô thuần khiết lương thiện, dù rất nhiều chàng trai để mắt đến cô, dùng hết cách lấy lòng cô, nhưng cô lại rất ít tiếp xúc với phái nam, trái lại, cô rất thích chơi đùa với các loài động vật nhỏ, thường chăm sóc chúng, cho chúng nó ăn.

Cô thích đọc sách, thích thơ ca, thích hoa, thích những thứ đẹp đẽ, còn cô cũng đẹp như một bài thơ, một bài hát, một đoá hoa vậy. Nhưng giờ đây, cô lại mắc kẹt trong toà lâu đài này, đạt đến cao trào dưới thân một con sư tử, không ngừng hét lên dâm dăng.

“Ha a... Tuyệt quá... Thích quá... Leonard... Nhanh, nhanh lên... Giết chết ta đi... A a a a a!”

Lúc này dù cô mặc quần áo đẹp đẽ nhưng vẫn nhấc mông lên thật cao, nằm trên ghế dài dang rộng hai chân, làn váy lụa bị kéo lên rất cao, lộ ra mật huyết không chút che lấp dưới cơ thể, nhận lấy sự tấn công mãnh liệt của sư tử.

Trong tiểu huyết liên tục trào ra dịch nhầy, thấm ướt tấm vải nhưng phía dưới, đôi mắt vốn trong suốt của Belle cũng nhuốm đầy khoái cảm tình dục.

Từ khi đến toà lâu đài này, Belle mhe thành công cụ tiết dục của con quái thú. Cô biết thứ bị vậy bản không chỉ có cơ thể mà còn cả tâm trí cô. Cô không từ chối được cảm giác cao trào Leonard mang lại, càng vào đầu đêm, khi cự căn của quái thú kẹt trong cơ thể đem lại cảm giác cực khoái từ sâu trong cơ thể cô.

Nghĩ đến việc mình phun ra vô số dịch dưới thân quái thú, rên rỉ xin hân dừng dừng lại, cảm giác giao cấu đầy cảm kích và sự tham lam vô liêm sỉ ấy càng làm cô điên cuồng hơn.

Mỗi lần thô căn vừa to vừa dài kết hợp với tiểu huyết đều chạm đến từng điểm nhạy cảm bên trong cơ thể cô, mang đến cảm giác cao trào muốn tránh cũng không được. Mật huyết hoàn toàn bị cự căn khai phá, dù không dùng phép thuật chữa trị cũng có thể tham lam cắn nuốt cự căn dễ dàng, khi tinh dịch của dã thú trút đầy trong cơ thể, hoa tâm dâm loạn càng không ngừng siết chặt lại.

Mới ba tháng ngắn ngủi, cô từ một cô gái trong sáng không hiểu sự đời đã trở thành một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, khi nằm dưới thân quái thú thì hoàn toàn lột xác thành một người phụ nữ dâm dăng.

Leonard cũng không hề kìm nén thú dục trần trụi của mình, nhưng về mặt vật chất cũng không bạc đãi Belle. Trong toà thành không một bóng người lại luôn có đồ ăn thức uống sẵn sàng, từng chỗ từng góc luôn được quét dọn sạch sẽ tinh tươm.

Mỗi bộ quần áo Belle mặc đều lộng lẫy quý giá, hơn nữa cực kì vừa với dáng người cô, cứ như là may ra để dành cho cô.

Leonard biết Belle thích đọc sách nên cho phép cô tự do ra vào trong thư viện chứa các loại sách phong phú biết cô thích hoa hồng, lập tức để vườn hoa tràn ngập bóng hồng, biết cô thích trái cây rau quả, trong nhà ẩm của lâu đài lập tức trồng vô số loại trái cây rau quả mà cô thích.

Nhưng nhu cầu sinh lí của quái thú cũng cực kì mãnh liệt, chỉ cần nó muốn, ở bất kì đâu nó cũng chiếm giữ cô không chút quan tâm, cô từng bị nó đè xuống trên bàn nhỏ trong thư viện, trên nền gạch lạnh lẽo của vườn hoa cũng từng đọng lại vũng mật nước của Belle.

Một hôm trong nhà ẩm, khi Belle cắn một miếng vào quả táo, cô bị Leonard đè xuống, đè xuống như một con sư tử dục dề sư tử cái.

Táo được mệnh danh là trái cấm, sau khi Adam và Eva ăn thì biết được thứ gọi là xấu hổ. Belle nhìn quả táo lăn trên đất, cảm nhận được từng đợt đưa đẩy của Leonard, thậm chí cảm thấy nhất định mình không thể đến được thiên đường, vì dù cô có ăn táo vẫn không đánh thức được cảm giác xấu hổ trong lòng.

Dưới sự dạy dỗ không ngừng của quái thú, khi Belle giao hợp với nó, tuy thâm tâm hơi kháng cự, nhưng cơ thể luôn không tự chủ được mà dang rộng hai chân, dong đưa eo, dâm dăng rên rỉ cầu xin cảm giác cực khoái không dứt, đánh mất lí trí. Thậm chí có lúc điên cuồng, cô còn muốn nó chọc thủng tử cung mình, xé rách tử cung thành hai nửa, vĩnh viễn trở thành công cụ tiết dục, sa đoạ dưới thân quái thú.

Tuy Leonard là thú vật nhưng lại rất thông minh, nó có thể bàn luận về sách với cô, bàn về thơ ca, nó có thể gằm lên tiết dục trên người cô, cũng có thể ngâm thơ tình bên cạnh cô. Nó thường phe phẩy đuôi, mở to đôi mắt hồn nhiên nhìn cô, ghé vào nằm bên cạnh cô, muốn cô đọc sách cho nó nghe; cũng thường điên cuồng đưa đẩy cự căn, trong đôi mắt tràn đầy dục vọng thô bạo, áp trên người cô, khiến cô hét lên đầy dâm dục.

Có lần hai tay cô bị xước vì muốn hái một đoá hoa hồng rất đẹp, Leonard nói với cô, chỉ cần cô thích, ngày nào trong bình hoa cũng sẽ có một bó hoa hồng dầm sương mai dành tặng cho cô.

Belle lắc đầu, nói rằng cô chỉ cần một bông hoa là được. Từ đó về sau, Leonard đều nhân lúc cô còn đang ngủ, nhẹ bước không một tiếng động, ngậm một đoá hoa hồng đặt bên gối cô... Sau đó khẽ liếm toàn thân cô, hoặc dâm sâu cự căn vào trong cô, ép cô tỉnh lại.

Thể xác và tinh thần của Belle chìm sâu vào trạng thái mê loạn, mê mẩn dục vọng điên cuồng của quái thú, mê mẩn trái tim con người bên trong nó, không chỉ thể xác bên ngoài bị chìm trong đó, ngay cả trái tim cũng vậy.

Belle chưa từng gặp ai có thể xâm phạm cô như vậy, nói chuyện với cô như vậy, càng không ngờ được trên thế giới lại có một con quái thú thô bạo mà dịu dàng như vậy, rốt cuộc nó là người hay là thú? Cả thể xác và trái tim đều chìm trong bản thân nó, kết quả sẽ là gì đây.

Có đôi khi trong cơn mê loạn, cô cần xin nó cho cô được thăm người thân, lúc này nó sẽ trở nên tàn bạo, điên cuồng giao cấu với cô, trước khi cô ngất đi sẽ nói: “Cô đã thành con thú mẹ dâm loạn rồi, còn muốn quay về nhân gian sao?”

Khi đó Belle rơi vào tuyệt vọng lạnh lẽo, rơi nước mắt đi vào trong mơ. Cô rất nhớ cha, nhớ chị, muốn biết họ sống có tốt không, lâu đài của Leonard thì xa hoa, dù có cho cô cuộc sống sung túc hơn, lại có rất nhiều niềm vui nhưng vẫn không phải nhà cô.

Dưới sự nhớ mong mãnh liệt, cuối cùng Belle sinh bệnh, Leonard bắt đắ dĩ đành nói với cô, chỉ cần ngày nào cô cũng rót một bát sữa cho nó, nó sẽ đồng ý cho chị hai của cô đến lâu đài thăm cô.

Vậy nên Belle xốc lại tinh thần, ngày ngày rót sữa cho Leonard uống, chờ chị đến.

Nhưng cô không ngờ được, khi chị hai dịu dàng xinh đẹp đến, mái tóc dài đẹp lộng lẫy đã cắt đi, còn mang theo một lọ độc dược.

3. Chương 3

Edit: Đông Thần Thần [] aka Miyuki

Khi chị hai đến, Leonard không xuất hiện, dường như nó không thích nhìn thấy người khác. Chị hỏi cô sống có tốt không, Belle khóc nói cô sống rất ổn, hai người ôm nhau khóc rất lâu, chị mới lau nước mắt kể cho cô chuyện trong nhà.

Cha quá nhớ Belle, nhớ đến sinh bệnh, chuyện Belle bỏ nhà hi sinh bản thân để quái thú ăn thịt đã truyền khắp trong thành, bạn trai của chị không chịu nổi áp lực dư luận nên đã bỏ cô.

Tuy biết Belle còn sống, bệnh tình của cha đã chuyển biến tốt hơn, nhưng chị lại hạ quyết tâm, dùng mái tóc dài đẹp đẻ của mình để trao đổi với một vị pháp sư bóng tối bí ẩn ở gần đó, đổi lấy một cơ hội để Belle về nhà.

“Chỉ cần trộn thứ thuốc độc này vào trong đồ ăn, con quái vật kia nhất định sẽ chết.”

Belle nghe xong thì hoảng sợ nói: “Chị, nó đối xử rất tốt với em. Chị nhìn đi, ngày nào em cũng mặc những bộ xiêm y lộng lẫy nhất, ăn những món ngon nhất, nó còn cho em đọc sách, hái hoa hồng cho em... Thật sự em không thiệt thòi chút nào.”

“Em không muốn về nhà sao?”

Chị lạnh lùng nói: “Dù sao với em, nơi này cũng chỉ là một cái lồng xa hoa, em không muốn có được tự do, thoát khỏi đây sao? Hơn nữa nó là thú vật, ai biết được lúc nào nó sẽ ăn thịt em?”

Belle không biết nên làm sao mới phải, run rẩy nhận lấy lọ thuốc độc, chị dịu dàng ôm cô nói: “Chị biết dù em có chịu thiệt thòi cũng sẽ không nói ra, là con quái vật kia... ép em đúng không? Chị là chị em, sao lại không nhìn ra em đã không còn là một cô gái thuần khiết chút.”

Nói đến đây chị lại bật khóc: “Sao chị nỡ để em bị quái vật xâm phạm, thậm chí sinh con để cái cho nó chứ, vậy em vĩnh viễn sẽ không về nhà được, thậm chí còn không thể coi là con người nữa! Belle, nghe lời chị, tìm cơ hội cho nó uống hết lọ thuốc độc này, chị có thể đưa em về nhà, cha còn đang chờ em ở nhà đấy.”

Nói xong những lời này, đến ở lại một đêm chị cũng không đồng ý, lập tức rời khỏi toà lâu đài. Belle đương nhiên không biết, khi chị rời khỏi toà lâu đài, vị pháp sư cho chị thuốc độc đã đưa chị đi, kéo chị vào trong vực sâu.

Belle ngồi một mình trong toà lâu đài cầm lọ thuốc độc, không biết nên làm gì mới phải, rơi vào đường cùng, đành tìm một chỗ khuất giấu lọ thuốc đi.

Đêm khuya, Leonard im lặng nhảy lên giường cô, thả hoa hồng trong miệng lên gối cô, dùng đầu lưỡi kéo kéo áo ngủ của cô ra, bắt đầu như có như không liếm cô.

Liếm ngực cô, liếm môi cô, liếm lưng cô, liếm từng tắc da thịt của cô.

Mấy tháng qua, bộ ngực vốn bé bỏng của Belle, dưới sự kích thích không ngừng của sắc dục, dần trở nên tròn đầy, đỉnh đầu đỏ màu hồng nhạt lúc nào cũng trong trạng thái bị kích thích, luôn căng cứng, đỏ ửng lên. Càng không cần nói đến nộn huyết hồng nhạt đã hoàn toàn bị khai phá, chỉ cần chút khiêu khích là lập tức chảy mật nước, khép mở ướt át cầu xin được xâm phạm.

Belle bị Leonard liếm cho tỉnh dậy, con sư tử khổng lồ linh hoạt nhảy xuống giường, quỳ rạp trên đất, vô tội giương to đôi mắt nhìn cô, cái đuôi mềm như nhung phe phẩy như muốn lấy lòng cô, cái bờm trắng như tuyết trở nên cực kỳ động lòng người dưới ánh trăng.

Belle ngồi dậy, mặc kệ cái áo ngủ bị kéo ra trượt xuống khỏi vai cô, lộ ra cơ thể nữ tính thơm ngát. Dưới ánh trăng, cô đỏ mặt nhìn nó, khẽ hỏi: “Sao vậy?”

“Sữa của ta, hôm nay cô chưa rót cho ta.”

Hiếm khi Leonard lại nói như làm nũng như thế, Belle đột nhiên nhớ đến lọ thuốc độc chị đưa cho cô, không kìm được khẽ run lên, sau đó nhanh chóng hoàn hồn nói: “Người chờ một chút, ta rót cho người ngay.”

“Không cần.”

Con sư tử đột nhiên lăn lộn trên đất, lộ ra cái bụng mềm mại và thô căn dưới thân, nói: “Ta muốn cô ngồi lên người ta, liếm ta.”

Tư thế không chút phòng bị như vậy của quái thú cực kỳ đáng yêu, bàn chân lông xù đặt bên cạnh khiến người ta rất muốn vuốt ve, nhưng hung khí đáng sợ ở phía dưới lại bộc lộ hoàn toàn vẻ đáng sợ tàn bạo của nó.

Belle hơi khựng lại một chút, xuống giường ngồi lên bụng sư tử, cúi gập hông, vươn bàn tay trắng nõn nhỏ bé ra, cầm lấy cự căn khó mà nắm hết được kia, thè cái lưỡi phấn hồng ra liếm từ đỉnh cự căn, sau đó từng chút từng chút nhấm nháp xuống phía dưới.

Sư tử gầm nhẹ, vươn cái lưỡi dài liếm lên cánh hoa của Belle, bàn chân có đệm thịt cũng cụp móng vuốt lại, như có như không đánh lên mông Belle, khiến tiểu huyết hơi tê dại, làm Belle không kìm được lòng hiếu kỳ, cái miệng nhỏ ngậm trọn lấy cự căn của nó, đó cũng là lúc lưỡi của quái thú xâm nhập sâu vào trong nộn huyết.

“A!”

Belle chỉ thấy giữa hai chân bủn rủn, dâm dịch trong tiểu huyết phun ra, cái miệng nhỏ của cô ngậm chặt lại; Leonard bị cô mút chặt không nhịn được, phun ra một lượng lớn tinh dịch dính hết lên mặt cô.

Belle hơi tủi thân quay đầu nhìn quái thú, cuối cùng nó không chịu nổi vẻ quyến rũ của cô, chân trước duỗi ra ôm nó nằm trên người hắn, chân sau giữ cái đùi thon của cô lại, cong hông lên, dùng tư thế khó mà mô tả trực tiếp cắm cự căn vào thẳng trong nộn huyết của Belle.

“... A a a... A... Ừ... Leonard...”

Tư thế này không cắm vào sâu, nhưng lại cọ xát, kích thích nơi mềm mại của Belle, từng chút từng chút từng chút từng chút một đâm mạnh dần vào nếp gấp trong vách tường thịt, đi sâu vào nơi bí mật vốn không muốn mở rộng kia.

Côn thịt nóng cháy như nổi lên đốm lửa, gai thịt chạm vào những nơi nhạy cảm nhất, toàn thân Belle co rút lại, ham muốn sự xâm phạm sâu hơn.

“A... Ừ ừ... Tuyệt quá... Sâu nữa đi...”

“Tiểu dâm thú... Cắm sâu vậy còn chưa thỏa mãn sao?”

“Ừ... A a... Sâu chút nữa, muốn bị xuyên qua... A...”

Sư tử vĩ đại ôm lấy cô nằm trên mặt đất, đẩy cự căn lên, xâm phạm người phụ nữ không mảnh vải che thân đang dang rộng hai chân, phơi bày nơi bí mật nhất ra ngoài, tham lam phun ra nuốt vào cự căn của quái thú. Côn thịt dính đầy dâm dịch động tình của cô, dâm thủy trong suốt phản chiếu ánh sáng, lớp vải phía dưới cũng dính chút mật dịch chảy ra, thoát nhìn cực kì dâm mỹ.

Leonard cọ xát tiểu huyết của Belle đến mức như sắp chảy máu đến nơi, còn Belle cũng cao trào mấy lần, sau khi hoàn toàn mất thần trí, sư tử mới đột ngột quay người, đè Belle ở dưới thân, điên cuồng rút ra cắm vào.

“A... Ha a, a... Thích quá... Bị đâm xuyên qua... A a a!”

“Thích... A a a... Ha a... Thích lắm... A a a... Mau làm chết ta đi, nhanh... A...”

Belle cao giọng kêu lên đầy dâm dăng, cô hoàn toàn bị quái thú đè trên mặt đất, bụng và mặt gần như dán lên đất, hai cánh hoa lại bị giãn ra hết mức.

Nhiệt độ trên cơ thể khổng lồ và bộ lông của quái thú điên cuồng cọ lên tấm lưng trần cảm của cô. Miệng mật huyết vì tư thế này mà bị kéo giãn thành hình tròn hình đẹp, lại không ngừng phun ra nuốt vào cự căn nóng cháy có gai thịt, càng kích thích hoa kính run rẩy không thôi.

“Mút chặt lắm... Thích giao cấu với dã thú lắm sao?”

“Thích... A ư... Rất thích...”

“Trừ dã thú ra, không còn ai có thể thoả mãn cái lỗ dâm dăng của người nữa!”

“... A... Ha hô... Phải... Chỉ có dã thú... Mới có thể... A a... Thoả mãn ta...”

Khoái cảm liên tục không dứt cứ ồa đến, quái thú làm cho người đẹp dục tiên dục tử, dâm dịch phun ra không ngừng. Da thịt toàn thân Belle ửng hồng, tóc tai tán loạn, hai mắt đại ra, cái miệng nhỏ khê nhếch lên thở dốc, tiểu huyết cũng ra sức xoắn chặt lấy cự căn, hận không thể nuốt chửng cái hung khí kia vào cơ thể mình.

Lúc này quái thú mới rút côn thịt tà ác ra, dịch nhầy lập tức chảy ra, nó quay Belle lại đối diện với nó, cũng đứng lên bằng bốn chân, cơ thể cao lớn trùm lên cơ thể Belle, dùng cự căn ma sát giữa khe ngực cô.

“Đi vào... A a... Mau cho ta...”

Không thoả mãn với việc cự căn chỉ di chuyển trên người mình, Belle không ngừng vặn vẹo cơ thể quyến rũ, mong Leonard lại cắm vào trong cô. Leonard lạnh lùng đứng trên người cô, mặc cho cô giãy dụa: “Muốn thì tự dâng bản thân lên.”

Cô không kiềm chế được cảm giác trống rỗng trong tiểu huyết, cuối cùng cũng nhấc hông lên, vươn tay nắm lấy cự căn, đưa nó vào cửa mật huyết của mình. Miệng huyết ướt đầm hoàn toàn nhanh chóng bao trọn lấy cự căn, cô rên rỉ một tiếng, chống tay xuống đứng dậy, vòng chân quấn quanh hông của quái thú, làm cho mật huyết siết chặt lấy cự căn.

Quái thú không kìm lòng nổi khi cô dâm dăng như vậy, lập tức điên cuồng đâm vào trong hoa tâm cô.

Belle gần như sắp điên rồi, cô không chịu nổi, thật sự không chịu nổi khoái cảm như vậy, dưới thân Leonard, tách bản thân ra, hai chân kịch liệt đung đưa vì bị nó làm tình, chấp nhận thú dục điên cuồng của nó, càng cảm nhận được sự sa đoạ của bản thân.

Cô vô cùng dâm dăng, là một con thú mẹ không ngừng động dục. Chỉ cần Leonard ở gần, lập tức cơ thể sẽ chuẩn bị sẵn sàng đón nhận nó, mong muốn bị nó đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, hoàn toàn chìm trong thú dục.

Cô nhớ đến lọ thuốc độc chị mình đưa. Có lẽ chị nói đúng, nếu cô trộn độc vào trong sữa của Leonard, nói không chừng vẫn còn một tia hi vọng về nhà, bằng không cứ tiếp tục thế này, nhất định cô sẽ chìm sâu trong này, muốn được giao phối với cầm thú, muốn bản thân vĩnh viễn nằm dưới thân nó, mặc nó xuyên xỏ, bị làm cho đến khi hoàn toàn mất nhân tính.

Vài ngày sau đó, Leonard không hề nhắc đến chuyện rót sữa, Belle hơi bất an, cũng không dám chủ động rót sữa cho nó, nhưng cô cảm nhận đc Leonard có chút lo lắng, vì tuy nó vẫn hái hoa hồng cho cô, nhưng nó lại ko chịu đọc sách, bàn luận thơ ca với cô.

Sau đó vài hôm, nó bắt đầu điên cuồng không ngừng làm chuyện đó với cô, trừ lúc ăn lúc ngủ, không... Dù cô đang ngủ cũng sẽ bị nó làm cho tỉnh thì thôi.

Quái thú đè cô dưới thân, hoặc cho cô dang rộng chân nằm trên bàn, dùng sự cắn to lớn đáng sợ đâm xuyên qua cô, bắn vô số tinh dịch vào tử cung cô, trong cơn nhục cảm ép cô đồng ý sinh thú con.

Quái thú phát cuồng thậm chí còn nhiều lần lật đổ hoa tâm, cự căn đâm sâu vào trong nộn huyết, khiến cô mở rộng hai chân suốt cả ngày, thân dưới ân ái với quái thú, cuối cùng cũng khiến cô không rời được cơ thể và thú dục của quái thú.

Trong nếp sống điên cuồng như vậy, gần như ngày nào Belle cũng trần truồng, đa số thời gian cự căn của quái thú đều ngụ trong cơ thể cô, bụng cô luôn tràn đầy tinh dịch của nó, mãi đến khi tắm mới có thể chảy ra, rồi lại bị quái thú đổ đầy lại.

Hai chân bị “làm” đến mức mềm nhũn, gần như không thể đi lại bình thường, mật huyết vốn khít chặt cũng có lúc không thể khép vào nổi, hoa hạch lúc nào cũng căng cứng, bị tinh hoàn của sư tử va chạm, bị lông của nó quét lên, kích thích cảm giác cuồng loạn khuấy khoả trong cơ thể cô.

Trong cơn khoái cảm đầy nhục dục liên miên không dứt, Belle không thể nghĩ được bất cứ thứ gì, cô không còn muốn đọc sách, không muốn ngâm xướng thơ ca, chỉ ra sức rên rỉ đầy dâm loạn, hét lên muốn dã thú đâm chết cô, xé rách cơ thể cô. Hai mắt dại ra hoàn toàn, thứ duy nhất có thể thấy rõ chính là đoá hoa hồng chưa từng héo tàn bên gối.

Có một ngày, cuối cùng Leonard cũng không xâm phạm cô nữa, chỉ bình thản nói với cô, hai ngày sau có một người bạn của nó đến thăm lâu đài, nó không thể tự mình tiếp đón, Belle thân là nữ chủ nhân của lâu đài nhất định phải tiếp đãi hần chu đáo.

Nói xong, Leonard lập tức biến mất ngoài lâu đài, Belle không cách nào tìm được nó, cô cố gắng lấy lại chút lí trí đang chìm trong thú dục, trong lòng thầm bất an nhưng cũng không biết làm gì.

4. Chương 4

Edit: Đông Thần Thần [] aka Miyuki

Hai ngày sau, quả nhiên có một chàng trai cực kỳ tuấn mỹ đến lâu đài, anh ta tự xưng là Kent, lạc đường ở nơi hoang dã, xin Belle cho ở nhờ một đêm.

Chàng trai tóc bạc mắt vàng, dáng người cao lớn, vẻ ngoài như ánh mặt trời rực rỡ, khí chất làm người khác không tự chủ được muốn thần phục. Khi Belle nhìn anh, lập tức thấy hơi thở và nhịp tim đều ngừng lại, trong phút giây đó, cuối cùng cô cũng biết cái gì gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên, cảm giác này thực sự khiến người ta phát cuồng.

Dù vậy, Belle vẫn tuân thủ lễ nghi, giữ khoảng cách với anh ta, tiếp đón anh ta chu đáo.

Cử chỉ của Kent rất tao nhã, nhưng giọng nói lại hơi trầm khàn. Anh ta nói là anh ta từng là vua của một vương quốc, không may bị phản bội rồi bị tống giam, rất lâu chưa tiếp xúc với bất cứ ai, cũng không có cơ hội nói chuyện, nếu có hành động gì thất lễ thì mong Belle lượng thứ.

Tác phong Kent nhanh nhẹn, tao nhã có lẽ, đương nhiên Belle hoàn toàn không thấy anh ta có gì không bình thường, cô nghĩ có thể anh ta là bạn của Leonard nên Kent hỏi câu nào cũng trả lời rất tỉ mỉ. Cô nói với Kent, toà lâu đài này chỉ có cô, một vị chủ nhân tạm thời vắng mặt và vô số tôi tớ không nhìn thấy được.

Kent hỏi cô, cô ở đây có thấy cô đơn, có thấy sợ hãi không, Belle im lặng không đáp.

Cơm nước xong, Kent nắm lấy tay cô, hôn lên mu bàn tay cô tỏ ý cảm ơn. Belle hơi giật mình thu tay lại, mặt đỏ bừng lên.

Tối đến, cô đưa Kent về phòng rồi tự mình soi nến quay về phòng mình, thay áo ngủ nằm trên giường, đột nhiên chảy nước mắt.

Cái giường này là nơi lần đầu tiên Leonard chiếm lấy cô, thả cô lên giường. Sau đó trong căn phòng này, cô và nó từng ái ân vô số lần, thường khiến khung giường kêu lên kéo kẹt.

Cô không nên chìm đắm trong khoái cảm Leonard mang lại, cô vừa dâm dăng lại sa đoạ.

Bỗng cô nghe thấy tiếng mở cửa, cô vội đứng dậy nhìn ra cửa thì thấy Kent đứng ở đó. Anh cầm một cây nến trong bóng tối, quỳ rũ như ác ma đến thăm giữa đêm khuya, Belle bất an kéo áo ngủ đang chảy xuống trên vai, bàng hoàng nhìn anh.

“Belle, ta nghĩ là ta yêu nàng mất rồi.”

Giọng Kent vang lên trong bóng đêm, trầm như vậy, khàn như vậy, tựa như đang ghi nhớ một câu thần chú không ai địch nổi.

Belle kinh sợ một lát rồi nói: “Nhưng... Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Kent lặng yên không tiếng động đi vào trong phòng, như một hồn ma, nhưng là một hồn ma có thể cướp đi trái tim người khác.

“Nói cho ta biết, yêu một người cần bao lâu? Ta có thể mãi mãi nói ta yêu nàng cho đến khi đó, đến khi nàng tin rằng ta yêu nàng.”

Anh đi đến bên giường, cúi người, đôi mắt vàng chăm chú nhìn thẳng vào Belle, nói: “Xin hãy cho phép ta hôn nàng, nếu không ta sẽ phát điên mất.”

Belle run rẩy không mở mắt, nhưng nước mắt lại rơi xuống. Thấy Belle như vậy, Kent đứng thẳng lên, hơi lo lắng thông thả đi lại trong phòng.

“Belle, rõ ràng nàng bị ta hấp dẫn, ánh mắt nàng nhìn ta khác biệt như vậy, tại sao còn từ chối ta?”

Anh ta dừng lại một lát rồi nói thêm: “Phải rồi, nàng bị con quái thú trong lâu đài này giam giữ đúng không? Nó không cho phép nàng tiếp xúc với bất cứ ai, khiến nàng cô đơn, muốn biến nàng thành dã thú như nó. Ta giết nó rồi, nàng sẽ được tự do.”

“Dừng!”

Belle kinh ngạc hét lên, lại thấy Kent quay lại, cầm một cái lọ thủy tinh nhỏ, mỉm cười nhìn cô: “Đây là gì vậy, nếu ta đoán không nhầm, đây là thuốc độc đúng không? Nàng giữ thứ này là muốn tự giết chết mình hay là tự giết chết nó?”

Cái lọ kia, chính là lọ thuốc độc chị hai đưa cho cô.

Kent cầm lọ thuốc độc, đặt vào trong tay cô, nắm chặt tay cô nói: “Giết nó đi, chúng ta có thể ở bên nhau, nàng sẽ lại là người bình thường. Ta sẽ chờ nàng ngoài lâu đài, chờ nàng giết chết nó, ta và nàng sẽ đi cùng nhau.

Sau khi nó chết, toà lâu đài này và toàn bộ của cải, phép thuật thần bí bên trong nó đều là của nàng. Nàng sẽ không phải ở trong này để quái thú xâm phạm nữa, giết nó bằng lọ thuốc độc này đi, nó chết rồi, nàng sẽ được tự do.”

Nhìn đôi mắt màu vàng của Kent, Belle không tự chủ được nắm chặt lọ thuốc độc kia, không nói gì.

Kent nắm lấy bàn tay còn lại của Belle, thân mật hôn lên. Lần này Belle không rút ra, trong mắt Kent loé lên tia sáng khác lạ, ngừng đầu mỉm cười nói với cô: “Belle, tối nay ra tay luôn đi! Ta chờ nàng.”

Sáng hôm sau, Kent rời khỏi lâu đài, đến hoàng hôn, Leonard quay về, nó bước đi nhẹ nhàng, tìm thấy Belle cầm chai sữa trong bếp.

Nó ngẩng đầu, nhìn cô bằng cặp mắt vàng xinh đẹp, Belle cười gượng gạo nói: “Đột nhiên ta nhớ ra, lâu lắm rồi ta chưa rót sữa cho người, chút nữa ta rót cho người một bát nhé?”

“Được.”

Leonard nói xong, vung đuôi đi mất, nó đi thẳng vào phòng Belle, tìm một lúc, thấy chỗ giấy lọ độc được đã biến mất, đôi mắt vàng chất chứa vẻ bi ai, bất lực nằm rạp xuống đất.

Từ cửa vang lên tiếng kéo kẹt, Belle cầm một bát sữa đi vào, không vội cho Leonard uống, cô đặt bát sữa lên cái bàn nhỏ trong phòng, đi đến trước mặt Leonard, quay cặp móng trắng về phía nó rồi nằm xuống.

Belle không hề xấu hổ vén váy lên, lộ ra mật huyết ướt đẫm nước, cô cố sức mở rộng hai chân ra, khiến phần bẹn áp sát vào mặt đất, hai tay tách cặp móng trắng như tuyết ra, quay đầu nhìn Leonard, khẽ nói: “Ta muốn.”

Trước nay Belle chưa từng vô liêm sỉ quyến rũ nó như vậy, Leonard đứng dậy, lạnh lùng nói: “Giao cấu với dã thú thích đến thế sao? Ta mới đi vài ngày không làm người, người đã không nhận được.”

Belle đưa ngón tay vào trong mật huyết, kéo ra một sợi dâm mật trong suốt, quyến rũ nói: “Đúng vậy, ướt như vậy rồi, ta rất muốn được Leonard làm đến chết.”

Đôi mắt vàng của Leonard tối sầm lại, vật dưới thân quái thú cũng đứng thẳng lên, bước về phía trước, cơ thể to lớn bao trùm lên người Belle, sau đó đâm mạnh vào trong cơ thể cô.

“A a a a!”

Belle cao giọng dâm đãng hét lên, Leonard nghe thấy giọng nói quyến rũ tận xương của cô, càng điên cuồng đâm vào bên trong cô, không chút thương hại, không chút dịu dàng, gai thịt cọ mạnh lên nộn thịt bên trong cô, chọc vào cổ tử cung của cô, đâm thẳng vào hoa tâm, đi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Nó muốn làm tình với cô đến chết, khiến cô thích đến tận trời, càng không thể quên nó. Cự căn của Leonard tạo ra hình dạng dữ tợn trên cái bụng trắng như tuyết của cô, điên cuồng, đâm chọc trong bụng cô, hận không thể xé tan cơ thể cô.

“A a... Ha... Thích quá... Thích lắm, Leonard, mau làm chết ta, giết chết ta đi, a a a a...”

Mật huyết không ngừng bắn ra từ cự căn của nó, trăm ngàn khoái cảm bao trùm lên Leonard, dâm thủy trong mật huyết bắn ra ngoài theo từng tiếng phanh phạch của cự căn đưa đẩy.

Mắt vàng của quái thú trở nên tối đen, dục vọng điên cuồng phát tiết trên cơ thể cô. Dù nó chết cũng muốn chết trong cơ thể cô, Belle của nó, người duy nhất nó yêu, cũng là người duy nhất nó hận.

“A a... Chết mất... Belle bị dã thú giết chết...” Belle rất muốn điên cuồng đá chân lung tung, nhưng lại bị con thú đè chặt dưới thân, tứ chi hoàn toàn không thể động đậy. Da thịt toàn thân cô đỏ ửng lên, cơ thể giật mạnh lên khi tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong, có thứ gì đó nổ tung trong đầu cô, cảm giác cực khoái khiến cô như muốn ngừng thở, nhưng nó lại không hề muốn tha cho cô.

Cự cắn bản tinh xong vẫn không có dấu hiệu mềm đi, không để Belle có cơ hội thở, lại liều mình tấn công trong cơ thể cô như sóng thần.

Đó là khoái cảm như thể xương sống cũng bị rút đi, Belle ngẩng đầu lên, miệng hơi hé ra khiến nước bọt chảy xuống, đầu lưỡi của quái thú lập tức đi vào, triều miên cùng cô.

Tiếng nước chằng chặc vang lên từ hai nơi trên dưới, hai chỗ đều là hai cái miệng nhỏ dâm loạn, hoàn toàn cảm đắm trong nhục dục, không ngừng đòi hỏi, tham lam đến mức đáng sợ.

Dù ai nhìn thấy cảnh này cũng sẽ thấy Belle hoàn toàn mất tư cách làm người, làn da toàn thân cô đỏ ửng lên, hai cái miệng trên dưới đều bị quái thú chiếm lấy, vẻ mặt si mê, không ngừng quỵn rữ rên rỉ a a. Cơ thể yếu điệu của cô gái hoàn toàn chìm trong cảm giác giao hoan cấm kỵ, không thấy chút e lệ nào.

Quái thú khó khăn lắm mới tha cho cái miệng nhỏ ở phía trên của Belle, đầu lưỡi men theo viền môi của cô, nhìn dáng vẻ quỵn rữ yêu kiều chìm trong nhục dục của cô, Leonard không nhịn được lại bắn trong cô thêm lần nữa, cao trào liên miên không dứt khiến cô ngất đi, quái thú lại vẫn không thoả mãn, hung khí còn đứng thẳng, hơi rút ra rồi lại điên cuồng tiến lên.

“Nàng nhìn bụng nàng xem, đã chứa đầy tinh dịch của ta. Belle bị làm chết rồi, chỉ có thể sinh thú con.” Quái thú gầm gừ bên tai cô: “Nàng không còn là người nữa, nàng là một con thú mẹ dâm loạn.”

“A a... Ta... Là một con thú mẹ... Chỉ sinh thú con a a a...”

Belle không biết làm mấy lần, cũng không biết Leonard bắn trong cô mấy lần, tinh dịch trong bụng tuy có một phần chảy ra khi cự cắn ra vào nhưng phần lớn còn trong bụng cô. Cô nằm dưới thân quái thú, bụng trướng căng lên, cự cắn cũng càng lúc càng đi vào sâu hơn, lần nào cũng đâm thẳng vào hoa tâm, đâm mạnh vào vách tường tử cung cô, bất chợt quay cô lại, áp bụng cô xuống đất.

Toàn thân Belle từ trên xuống dưới không có chỗ nào không co rút lại, từ tiếng rên rỉ quỵn rữ giờ chỉ còn tiếng thở dốc hổn hển, bị quái thú làm sống làm chết, cuối cùng hai mắt cô hoàn toàn đại ra, không thể nhìn rõ mọi thứ, lại lần nữa phun ra một lượng lớn dâm dịch dưới thân quái thú, thực sự chìm trong hoảng hốt.

Leonard gầm lên một tiếng rồi bắn ra, mới hoàn toàn ra khỏi cơ thể cô.

Cô mất hết sức lực nằm sấp trên đất, đôi mắt đẹp dễ mất đi vẻ sáng ngời, cái miệng nhỏ hơi hé chảy ra nước bọt, mặt huyết vì bị quái thú không ngừng đòi hỏi nên miệng cửa mở rộng, không ngừng khép mở phun ra chất lỏng màu trắng đục, cánh hoa dính đầy dịch nhầy trắng nhờ dâm loạn, run run như đoá hoa trước gió.

Leonard mặc cô nằm trong hỗn hợp tinh dịch của dã thú và dâm thuỷ như một con thú dâm loạn, nhẹ nhàng bước đi, đến bên cạnh cái bàn nhỏ, vươn hai chân trước vịn lên bàn, từ tốn liếm từng ngụm sữa.

Nghe thấy tiếng quái thú liếm chất lỏng, Belle vất vả nheo nheo đôi mắt đã dại ra, thều thào nói: “Leonard, nếu ngươi thực sự làm chết ta rồi, ngươi sẽ tìm một người phụ nữ khác sao?”

Quái thú nhìn bát sữa trước mặt, im lặng một lát rồi nói: “Lòng ta chỉ có mình nàng.”

Môi Belle khê cong lên, trong đôi mắt mơ màng hiện lên thứ cảm xúc không rõ, cơ thể không ngừng run rẩy, cuối cùng mất ý thức, hoàn toàn rơi vào trong bóng tối.

5. Chương 5

Edit: Hạ Minh

Beta: Đông Thần Thần [] aka Miyuki

P/s: Quỳ với câu cuối:v

Lúc cô tỉnh lại thì đã nằm trên giường, trên người được đắp chăn, Leonard cũng chẳng ở bên người.

Khi cô đứng lên nhắc chăn thì phát hiện đồng tán loạn giữa hai chân đã được thu dọn xong, nhưng trong bụng vẫn chưa hoàn toàn thoải mái, giữa hai chân vẫn hơi chảy xuống vài thứ.

“Vì sao nàng không cho thuốc độc vào sữa, thuốc độc đâu?”

Giọng nói khàn nhỏ của Kent vang lên trong căn phòng tối, Bella phát hiện anh ta đứng trong một góc ám bên cạnh bàn nhỏ, đôi mắt vàng ấy phẳng phất như sẽ sáng trong đêm.

Bella giật mình, nhanh chóng kéo chăn che khuất cơ thể thảm hại của mình, Kent bước đến như không có tiếng, ngồi bên mép giường nói với cô: “Bella, nàng sẽ không ngốc đến mức tự mình uống hết chứ?”

Bella lắc đầu, Kent thở phào một hơi, nói: “Tại sao không xuống tay với nó, ánh mắt đầu tiên khi nàng nhìn ta rõ ràng chỉ có mỗi mình ta.”

“Kent, quả thật ta nhất kiến chung tình với anh.” Belle ngốc nghếch nói: “Có thể là do anh rất giống Leonard.”

Đôi mắt vàng của Kent co lại: “Nó là quái thú, còn ta là người, làm sao chúng ta giống nhau?”

“Đôi mắt như nhau, màu tóc như nhau, khí chất cũng giống, và... Ánh mắt khi nhìn ta, đều chăm chú như thế... Kent, khi ta thấy anh thì đã không thể dời mắt, sau đó ta mới phát hiện, thì ra ta đã yêu Leonard rồi.”

“Sao nàng có thể yêu một con quái vật được? Quái vật không có trái tim, nó sẽ không để nàng về nhà.”

Belle lắc đầu.

“Chỉ vì nó quá cô đơn thôi, trong những ngày nó đi vắng, ngay cả bóng một người trong lâu đài cũng không có, khi đó ta nghĩ, chẳng biết Leonard đã sống một mình trong tòa thành này bao lâu, nhất định nó rất cô đơn... Thật ra ngay từ khi đầu đến nơi đây, ta đã muốn chết ngay, dù nó chiếm đoạt ta, khiến ta thành một con thú, nhưng cũng cho ta rất nhiều sự vui vẻ, nên ta nghĩ, ta hẳn nên mãi theo nó. Sinh cho nó một đứa bé để tòa thành này náo nhiệt một chút, cho đến một ngày nó không cô đơn nữa, nó sẽ rời thành, mang ta và đứa bé về nhà.”

“Belle, nàng u mê rồi sao, việc này là không thể.”

“Không, nó yêu ta, ta cũng sẽ vĩnh viễn yêu nó.”

Đôi mắt màu vàng của Kent dâng sóng, lấp lánh lệ quang khó nén: “Belle, Belle...”

“Thuốc độc ta đã tự đổ đi, lúc trước, ta thật sự vô cùng sợ bản thân sẽ không thể trở về làm một con người, nhưng vừa nghĩ đến việc phản bội nó để lấy được tự do, ta tan nát cõi lòng như muốn chết. Giữ thuốc độc lại cũng không phải là để giết nó, mà bởi vì đó là thứ duy nhất mà chị cho ta, nó được đánh đổi bằng mái tóc âu yếm của nàng. Nhưng sau khi anh xuất hiện, cuối cùng ta cũng biết mình đã sa đoạ, ta không thể rời khỏi nó, càng không muốn có người lấy nó để hại nó.”

Belle nói đến đây thì cúi gằm đầu, lúc ngẩng đầu lên, trong đôi mắt xinh đẹp chứa đầy nước mắt: “Kent, ta là cô gái bất bát, vứt đi người thân, vứt đi tự tôn con người, chỉ mong ở cùng quái vật, trở thành dã thú dưới người nó, ta không xứng với tình yêu của anh.”

Kent nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên ôm chặt lấy Belle, run rẩy nói: “... Belle... Cảm ơn em đã yêu ta...”

Belle vốn đang cứng người, khi phát hiện mùi hương quen thuộc trên người anh ta thì lại không kìm được ngẩn ngơ một lát, nhưng vào lúc này, cơ thể của Kent dần trong suốt, hóa thành vô số đốm sáng rồi biến mất.

Đột nhiên Belle như đã bị sét đánh, nhếch nhác xuống giường, điên cuồng hét lớn: “Leonard, Leonard anh ở đâu, anh mau ra đây, đừng làm ta sợ! Leonard...”

Cô không để ý bản thân đang trần truồng, hai chân mềm nhũn, tay nâng tấm chăn đỏ đang phủ lên chân mình, lảo đảo lao ra ngoài, một mình chạy vội trong hành lang u ám của tòa thành, chợt đèn đuốc dọc theo hành lang sáng lên, bốn phía cũng xuất hiện vô số bóng dáng và tiếng nói.

“Tiểu thư Bella, tiểu thư Bella, ngài cần phải mặc quần áo, bằng không bệ hạ sẽ nổi giận!”

“Tiểu thư Bella, ngài muốn trần truồng gặp bệ hạ sao?”

Đằng sau Bella xuất hiện vô số nữ nô bộc cầm quần áo đuổi theo cô, nhưng Bella chẳng để ý, cũng chẳng nghe được, cô chạy mãi về đằng trước, rời tòa thành, đến hoa viên và dừng bước nơi khóm hoa hồng nở.

Dưới ánh trăng, trong khóm hoa có một người đàn ông tóc trắng đưa lưng về phía cô, dáng người anh cao gầy mà rắn chắc, tỏa ra khí chất cao quý tao nhã khiến người khác khó thể dời mắt. Người đàn ông không để ý khóm hoa hồng có gai, chăm chú vạt ra những bông hoa dưới trăng, dường như đang tìm thứ gì đó.

“Anh đang tìm gì vậy?” Bella run lên, mở miệng hỏi anh ta.

“Ta đang tìm hoa hồng, bông hoa hồng đẹp nhất, để hiến dâng cho người con gái ta yêu nhất.” Giọng nam trầm khàn, hơi giống Leonard, cũng có chút giống Kent.

“Chỉ cần là anh tặng, đóa hoa thế nào với ta cũng là đẹp nhất.”

Bối Nhi lẩm bẩm, người đàn ông đó cuối cùng cũng quay đầu nhìn cô, anh là vua dưới ánh trăng, cũng là dã thú làm cô sa đọa, anh là Kent, cũng là Leonard, một quốc vương bị nguyên rửa, cũng là con thú khát vọng tình yêu.

Quốc vương của đất nước pháp thuật ngay lúc hóa thân thành sư tử bị nguyên rửa không thể hóa thành người, tòa thành của anh bị phong tỏa, toàn bộ người hầu cũng biến thành vô hình, anh cũng chẳng thể tiếp tục rời đi.

Dưới sự tra tấn của lời nguyên, anh dần mất nhân tính, quyết định để một cô gái phải hy sinh giúp anh giải quyết thú dục, giữ lấy lý trí đối phó với lời nguyên, sau đó thì Belle xuất hiện.

Belle trả giá bằng lần đầu của bản thân đâu có thể làm lực lượng của lời nguyên dần dần yếu đi, nhưng

chẳng thể khiến quốc vương hoàn toàn thoát khỏi sức mạnh lời nguyền, mà anh lại bị Belle hấp dẫn, cho nên không muốn để cô rời đi, rất sợ cô sẽ không trở về nữa. Anh có thể giết chết tất cả kẻ làm trái với lời thề, nhưng không thể ép buộc bất cứ ai trở lại.

Sau đó Belle mắc bệnh, Leonard chịu thua, không ngờ chị hai mang đến một lọ độc dược, còn Belle thì nhận lấy, hôm đó anh làm tình với cô rồi phát hiện sự chần chờ trong lòng cô, khiến anh dần sụp đổ.

Trong lòng anh, cho dù cơ thể Belle đã bị anh dạy dỗ cực kỳ truy lạc, nhưng trong lòng vẫn thiện lương xinh đẹp như cũ, anh không ngờ Belle hận anh như thế, thậm chí có thể hóa thành rắn rết, huống chi chị cô nói cũng chẳng sai, nếu cứ tiếp tục giao hoan với anh, sớm muộn thì Belle cũng trở thành dã thú.

Anh hi vọng Belle giữ vững sự tốt đẹp của cô, rồi lại trông mong cô hóa thành dã thú mãi chung sống với anh, đánh mất lý trí, anh bạt mạng muốn chiếm lấy Belle. Cho đến lúc Belle không cách nào suy nghĩ nữa, hoàn toàn trở thành thú dục của anh, cuối cùng thì anh cũng sáng mắt, quyết định lợi dụng nguyên rửa nói lỏng lấy lại một chút sức mạnh, hóa thành hình người mê hoặc Belle để muốn biết trong trái tim cô có bản thân hay không.

Anh lừa Belle nói lời thật, nếu Belle dùng độc giết anh, mọi thứ trong thành sẽ là của cô, trước khi chết, anh cũng có thể hóa thành hình người nói cho Belle, anh thật ra là một con người, Belle chưa hề bị dã thú vậy bản.

Tuy đã ôm lấy quyết tâm như thế, nhưng khi phát hiện bình thuốc độc trống không, trái tim Leonard chan đầy tuyệt vọng, Belle xinh đẹp hiền lành của anh, đã chết dưới thân dã thú rồi, sẽ không thể trở lại được nữa.

Sau khi Belle quyến rũ anh, trái tim anh hoàn toàn chết đi, chủ động bước lên chỉ để hi vọng có thể thoát khỏi tình yêu tuyệt vọng này, nào biết mọi thứ chẳng như vậy.

Cơ thể sa đọa của thiếu nữ và tình yêu thuần khiết làm quốc vương hồi sinh, đánh thức anh thoát khỏi nguyên rửa.

Belle gả cho Leonard, đưa anh về nhà rồi viết cho anh một câu chuyện tình yêu thuần khiết, nói với cha rằng họ yêu nhau, đã hủy bỏ nguyên rửa, để cho cha yên tâm.

Nhưng Belle hiểu chị hai cô biết rõ sự thật, biết cô đã sớm rơi vào tay giặc, ngay dưới thân dã thú, trong lúc cô áy náy kéo tay chị hai, chị hai chỉ run run nói với cô: “Không sao nữa rồi, ta đã bị dã thú chiếm đoạt, ta chẳng còn thuần khiết nữa, chị vốn không có tư cách chỉ trích em.”

Nói xong, chị hai che mặt khóc rống: “Hàng đêm chị đều mơ thấy bản thân giao hoan với nó, nó muốn chị hiến dâng bản thân cho nó, chị nên làm thế nào đây?”

Belle cầu khẩn Leonard nghĩ cách cho cô, Leonard cho cô biết: “Chị hai em đã bị dã thú kia lừa, trên người cô ấy chứa đầy mùi hương của dã thú kia, con dã thú kia hàng đêm đều đến phòng ngủ của cô ấy giao hoan,

cô ấy cũng chẳng hay. Nếu em thật lòng muốn cứu cô ấy thì phải tóm được con dã thú kia trên giường.”

Belle đương nhiên khước từ đề nghị ấy, chỉ nói cho chị hai sự thật để cô ấy tự quyền xử lý.

Không bao lâu sau, ai ai cũng biết hai cô gái nhỏ xinh đẹp của một thương nhân đều được gả đi, một người gả cho Quốc vương nơi đất nước pháp thuật huyền bí, một người khác gả cho pháp sư mạnh nhất đại lục, hai người đều anh tuấn cao quý, yêu thương vợ con, là lương nhân trong mộng của các cô gái.

Nhưng mọi người cũng chẳng biết, chồng của các cô thường hay biến thành dã thú, lừa gạt yêu thương bao dưỡng các cô, yêu thương không thể kiềm chế, làm các cô điên cuồng, trở thành thú cái động dục cam nguyện mang thai đứa con của dã thú... **HOÀN TOÀN VẮN**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/beauty-the-beast>